

Karácsony a kórházban

Gondolt-e már a kedves olvasó arra, mi történt volna, ha az idei karácsonyt egyedül kellett volna töltenie, távol szeretteitől, rokonaitól, barátaitól. Persze látom humorosabb kedvű társaimat, akik felsóhajtának: bárcsak én pihenhettem volna pár napot...

Van egy hely, ahol ez a fenti ábránd kökemény valóság: a kórház. Ahová nem jószántunkból kerülünk, hanem kényszerből. Ahonnan nem lehet kimenni akkor, amikor akarunk.

Egy karácsonyi kórházlátogatás alkalmával kérdeztem meg az ott szolgáló nővért: hogyan lehet, hogy viszonylag ilyen sokan itt vannak karácsonykor is olyan betegek, akiket néhány napig családi körben is gondozhatnának, ápolhatnának legalább az ünnepek alatt? Nincsenek rokonaik? Nem látogatják őket?

Soha nem felejttem el a választ: „Legtöbbjük nem egyedülálló, vagy hajléktalan. Az igazság az, hogy ezek az emberek nem jól mutatnak a karácsonyfa alatt... Szándékosan nem viszik őket haza, mert útban lennének.” Ez adta az ötletet: ne csak várjuk az ajándékot, hanem adjunk annak, aki valóban egyedül van. Adjunk, mégpedig időt, szeretetet, kedvességet. Mert úgy éreztük, ez az igazi ajándék. Így kerültünk az Uzsoki kórház Hungária Körúti krónikus osztályára. Épek és sérültek (gyalog, kerekesszékekben vagy járókerettel járva) kis műsorral, énekkel készülnek, és kórteremről kórteremre járva visznek színt, boldogságot, hajdanvolt régi karácsonyok ízét, hangjait, dalait a többnyire gyenge, elesett, idős emberek szívébe.

Bevallom, amikor kisfiam először megkérdezte: „apu, miért sírt az a néni, amikor olyan szépen énekeltünk?” nem válaszoltam rögtön, mert félttem, hogy a néni sorsára jutok.

El is bizonytalanodtam: jó ez nekik? Nem tépek fel sebeket? Nem okozok fájdalmat?

Azóta már meg mertem kérdezni, és tudom, hogy ezek a szív sóhajtásai, fájdalommal, de megtisztuló lélekkel feltörő könnyei, a boldogság és az öröm könnyei.

Még oda is bemegyünk, ahol infúzióra kötött, látszólag kommunikációra képtelen ember fekszik. Azóta tesszük ezt, mióta megéltük, hogy egy alkalommal egy beteg, aki a nővérek szerint teljesen öntudatlan volt, kinyitotta a szemét, és tiszta tekintettel, halkán bekapcsolódott az évszázados dalba: „Mennyből az angyal....”

Az is igaz, hogy azért nem csak lelki munícióval készülünk. Vittünk már ajándékba saját készítésű papír Betlehemet, narancslevet, gyümölcsöt, só-liszt-gyurma figurát. Két éve már akkor is adunk, amikor ajándékot veszünk, ugyanis értelmi és mozgásfogyatékos emberek által Biatorbágyon készített dísz tárgyakat vásárolunk, (gyönyörűek!!) és azokat ajándékozzuk tovább.

Elmúltak az ünnepek, és néhány hét elteltével (a vele járó gondokon túllépve) mindenki vissza tud emlékezni arra, milyen volt az idei karácsony, amit legszebb jelzővel a „szeretet ünnepe”-ként szokott jellemezni a legtöbb ember.

Azt hiszem, nekünk ez a legkedvesebb emlék, onnan, ahol minden évben várnak minket, ahonnan nem hiányozhatunk, és ahol minden évben így búcsúznak tőlünk a nővérek: „Ugye eljönnek jövőre is?”

Eljövünk!

2010. Karácsonyán.